

РЕШЕНИЕ

№ 13611

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9049** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7, във връзка с чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „Квадрант“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, представлявано от изпълнителния директор Д. Л. Л. срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22220525077118-004-01/30.04.2025 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – [населено място], в обжалваната му част, потвърдена с Решение № 718/07.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С.. С обжалвания акт е извършено прихващане чрез допълнително начисляване на законна лихва за забава в размер на 28 083,91 лв. върху частично погасени задължения за данък върху добавената стойност по анулирани фактури, както и върху по-късно внесен ДДС – до датата на съставяне на акта, като с посочената сума е намален размерът на подлежащите на възстановяване данъчни суми.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на обжалвания акт за прихващане или възстановяване, като се поддържа, че неправомерно е начислена законна лихва за забава в размер на 28 083,91 лв. върху задължения за данък върху добавената стойност по анулирани фактури и върху по-късно внесен ДДС – до датата на издаване на акта, при положение че главниците са отпаднали поради изначална липса на реално осъществени доставки. Жалбоподателят твърди, че анулирането на фактурите при липса на доставка има обратно действие и не съществува главница, върху която да се начислява лихва, като органите по приходите неправилно приемат, че анулирането поражда действие занапред и прилагат различен подход спрямо доставчика и получателя по една и съща доставка, в нарушение

на принципите на законност, равнопоставеност и данъчен неутралитет. Излага се, че по получателя на доставките е съставен влязъл в сила ревизионен акт, с който е начислена и изцяло погасена законна лихва за неправомерно ползван данъчен кредит до момента на анулиране на фактурите, поради което допълнителното начисляване на лихва спрямо доставчика представлява недопустимо двойно събиране на лихва за едни и същи доставки. Поддържа се още, че решението на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. е формално и немотивирано, постановено без обсъждане на събраните доказателства и без съобразяване на влязъл в сила ревизионен акт, издаден от друг орган на НАП, както и че е налице неправилно неприложение на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, тъй като внесените суми по анулираните фактури представляват недължимо внесени суми, които подлежат на възстановяване със законна лихва в полза на жалбоподателя, поради което се иска отмяна на АПВ в обжалваните му части и присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от адв. Ч., която поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения акт и претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски по представен списък.

Ответникът – Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – редовно призован, представлява се от юрк. С., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди обжалвания АПВ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София-град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на Дирекция ОДОП е връчено на жалбоподателя на 17.07.2025 г. /л. 17 /. Жалбата е подадена на 28.07.2025 г. видно от поставения върху същата вх. № Ж-0001-262/28.07.2025 /л. 6/, от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

От фактическа страна, Съдът приема за установено:

С Резолюция № П-22220525077118-О.-001/22.04.2025 г. /л.37-38/, издадена от Н. И. С.-А. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., е възложено извършване на проверка по прихващане или възстановяване на „КВАДРАНТ“ АД за задължения по Закона за данък върху добавената стойност за периода от 01.03.2025 г. до 31.03.2025 г., във връзка с подадена справка-декларация по ЗДДС с вх. № 22051554245/14.04.2025 г., съгласно която в кл. 60 е деклариран данък за възстановяване в размер на 126 371,00 лв. Срокът за извършване на проверката е определен до 30.04.2025 г.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на проверяваното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/, изх. № П-22220525077118-040-001/22.04.2025 г., с което е изискано представянето на документи, подробно описани в ИПДПОЗЛ, касаещи релевантни за проверката факти. Документи от страна на проверяваното лице да предоставени по електронен път в срока по чл. 22 от ДОПК.

В резултат на извършената проверка е издаден Акт за прихващане или възстановяване № П-22220525077118-004-001/30.04.2025 г., издаден от Ю. М. М., на длъжност Главен инспектор по приходите /л. 44-62/, връчен на проверяваното лице по електронен път на 30.04.2025 г. /л. 63/.

В хода на проверката е установено, че в отчетния регистър – дневник за продажбите към справка-декларация по ЗДДС за м. март 2025 г. са отразени шест протокола, издадени по реда на чл. 116, ал. 4 от ЗДДС с основание за анулиране „неосъществена сделка“, към контрагент

„САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с данъчна основа в общ размер на 631 855,00 лв. и начислен ДДС в размер на 126 371,00 лв.

Процесните протоколи са издадени към фактури, включени в дневниците за продажби на „КВАДРАНТ“ АД за данъчни периоди м. януари 2022 г., м. май 2022 г., м. юни 2022 г., м. юли 2022 г. и м. септември 2022 г., като същите са подробно индивидуализирани в таблица на стр. 3 от АПВ.

При извършена проверка в отчетните регистри по ЗДДС на получателя „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД е установено, че последният е отразил цитираните протоколи в дневника за покупките към справка-декларация по ЗДДС за м. март 2025 г., с която е деклариран ДДС за внасяне в размер на 244 951,26 лв., внесен на 22.04.2025 г.

Установено е също, че на „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД е извършена ревизия, приключила с Ревизионен акт № Р-16002624002876-091-001/23.04.2025 г. /л. 23-35/, с който е прието, че по фактурите, издадени от „КВАДРАНТ“ АД, липсват осъществени облагаеми доставки, начисленият по тях данък е неправомерно начислен и по същите не е възникнало право на приспадане на данъчен кредит.

В ревизионния акт е отчетено, че след издаването на Ревизионен доклад № Р-16002624002876-092-001/05.03.2025 г., съдържащ констатации за липса на доставки по фактурите, издадени от „КВАДРАНТ“ АД, са издадени протоколи за анулирането им по реда на чл. 116, ал. 4 от ЗДДС, поради което с ревизионния акт са начислени единствено лихви за неправомерно упражненото право на приспадане на данъчен кредит за периода до издаване на протоколите.

Посочено е, че съгласно чл. 116, ал. 7 от ЗДДС корекция на фактури и известия при наличие на влязъл в сила акт, издаден от орган по приходите, се извършва по реда на ал. 1–6 на същата разпоредба, когато установеното задължение с акта е внесено в държавния бюджет по сметка на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите или е прихванато от орган по приходите.

В обобщение органите по приходите са приели, че декларираният от проверяваното лице резултат за данъчния период м. март 2025 г. подлежи на прихващане или възстановяване.

В тази връзка е извършен преглед на данъчно-осигурителната сметка на „КВАДРАНТ“ АД, при който е установено наличие на изискуеми публични задължения, подлежащи на разпределение от публичен изпълнител по образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г.

Посочено е, че съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 1 от ЗДДС декларираният данък за възстановяване в кл. 60 на подадената справка-декларация за м. март 2025 г. в размер на 126 371,00 лв. следва да бъде прихванат с изискуеми и неизплатени данъчни задължения и задължения за осигурителни вноски на „КВАДРАНТ“ АД, възникнали до края на календарния месец на подаване на справка-декларацията.

В табличен вид на стр. 6–16 от АПВ са описани задълженията, с които е извършено прихващането, като остатък за възстановяване не е налице.

Недоволен от издадения АПВ, жалбоподателят го оспорва пред директора на дирекция „ОДОП“ в частта, с която е извършено прихващане с лихви за забава в размер на 28 083,91 лв. върху непогасени в срок задължения за ДДС за данъчни периоди м. 05.2022 г., м. 06.2022 г., м. 07.2022 г. и м. 09.2022 г., начислени до датата на съставяне на АПВ. С Решение № 718 от 07.07.2025 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП Акта за прихващане или възстановяване № П-22220525077118-004-001/30.04.2025 г. (АПВ), издаден от Ю. М. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е потвърден в обжалваната част.

Недоволен от това, жалбоподателят го оспорва пред състав на АССГ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи

по съществуващото на правния спор:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания АПВ, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок по чл. 156, ал. 1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и след проведено задължително административно обжалване, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваемостта на акта за прихващане или възстановяване, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на АПВ в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма и спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Разпоредбата на чл. 144, ал.1 ДОПК постановява, че по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в самия ДОПК не е предвидено друго. В тази връзка, при обжалване на Акт за прихващане или възстановяване, следва да намерят приложение разпоредбите, отнасящи се до ревизионния акт, а именно разпоредбата на чл.156, ал.1 и сл. ДОПК.

За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

Обжалваният акт за прихващане или възстановяване № П-22220525077118-004-001/30.04.2025 г. е издаден от компетентен орган по приходите – Ю. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С.. Същият е постановен във връзка с извършена проверка по прихващане или възстановяване, възложена с Резолюция № П-22220525077118-О.-001/22.04.2025 г., издадена от Н. И. С.-А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С..

Резолюцията за извършване на проверката е издадена от орган по приходите, оправомощен да възлага проверки по прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК. Въз основа на нея е извършена проверка за задължения по Закона за данък върху добавената стойност за периода от 01.03.2025 г. до 31.03.2025 г., приключила с издаването на процесния акт за прихващане или възстановяване.

Компетентността на органите по приходите, издали Резолюция № П-22220525077118-О.-001/22.04.2025 г. и АПВ № П-22220525077118-004-001/30.04.2025 г. не е оспорена от жалбоподателя. Оспореният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентни органи като ел.документ с валиден КЕП, за което са представени доказателства и доказателства на диск към преписката, както и допълнително представени доказателства с молба от 22.01.2026 г. /л.144-156/, по който въпрос и страните не спорят, както и по фактите, а спорът е правен.

Предвид изложеното съдът приема, че обжалваният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 110, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 129, ал. 2, т. 2 и ал. 3 от ДОПК и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите.

Актът е обжалван по административен ред, като по жалбата е постановено Решение № 718/07.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, който е компетентен орган по смисъла на чл. 152 и сл. от ДОПК.

АПВ съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него. Актът за прихващане или възстановяване, както и съпътстващите го други документи са връчени на проверяваното лице. Следователно не е възпрепятствано правото на защита на жалбоподателя.

Съдът констатира, че АПВ е подписан с електронен подпис от органа по приходите – негов издател.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ /ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА/

електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./; като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай АПВ е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочения в него орган по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на проверяваното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

Според чл. 28, ал. 1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър /база данни/, в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените

удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл. 37, ал. 2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл. 28, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информацията относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, че лицето, подписало АПВ с електронен подпис, е притежавало сертификат, издаден от „Информационно обслужване“ АД, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичния регистър, поддържан от доставчика на удостоверителни услуги и достъпен на адрес: <https://www.stampit.org/bg/page/812>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на АПВ подписалото го лице е притежавало издадено и валидно удостоверение за професионален електронен подпис.

Горното е относимо и за Резолюцията за възлагане на проверка. Валидността на КЕП не е оспорена от жалбоподателя в настоящото съдебно производство. Ето защо Съдът намира, съобразно представените доказателства, че АПВ, както и Резолюцията за възлагане на проверка са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и не е нищожен.

Спазена и предвидената в закона писмена форма, като са налични фактическите и правни основания за издаването на акта и не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Процедурата по прихващане и възстановяване е уредена в глава 16, раздел първи на ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал.1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Според чл.129, ал.1 ДОПК прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на

основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго.

В хода на производството по чл.128- 130 от ДОПК органът по приходите е длъжен да установи обективно всички факти и обстоятелства, както и да прецени основателността на постъпилото искане.

По приложението на материалния закон, Съдът намира следното:

Жалбоподателят оспорва част от извършените прихващания по АПВ, като твърди, че начисляването на лихви за забава върху публични задължения, произтичащи от неплатен ДДС по анулирани по-късно фактури на „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД, е неправомерно. Той се позовава на принципа на данъчен неутралитет и счита, че след анулирането на фактурите дължимостта на данъка отпада със задна дата и следователно не би трябвало да се начисляват лихви.

При проверката е установено, че жалбоподателят е декларирал в СД по ЗДДС за м. 03.2025 г. данък за възстановяване в размер на 126 371,00 лв. В хода на проверката бе констатирано, че по предходни данъчни периоди – м. 05, 06, 07 и 09/2022 г. – на „КВАДРАНТ“ АД са възникнали задължения за ДДС, които не са внесени в срок. По тези задължения са начислени законни лихви за забава съгласно чл. 175 от ДОПК, считано от падежа на всяко задължение до момента на неговото пълно или частично погасяване.

Съдът отчита, че жалбоподателят е използвал предвидения в законодателството ред за корекция на данъчни периоди чрез анулиране на фактури и включване на протоколи за това в отчетните регистри. Коригиращите документи произвеждат действие само за периода, в който са включени в отчетните регистри, и не водят до заличаване на изискуемите публични задължения по предходните данъчни периоди. Следователно корекцията чрез анулиране на фактури не засяга резултата от формирането на публичното задължение за данъчния период, за който е издадена СД, и не нарушава принципа на данъчен неутралитет.

Начисляването на лихви за забава върху неплатените в срок задължения за данъчни периоди м. 05, 06, 07 и 09/2022 г. е законосъобразно, тъй като тези задължения са възникнали с формирането на резултата за съответния данъчен период, независимо от последващо анулиране на фактури. Начислените лихви отразяват реалния период, в който публичните задължения са били дължими и неплатени. Прихващането на данъчния кредит по СД за м. 03.2025 г. срещу тези публични задължения е извършено след изчисляване на изискуемостта на двете насрещни вземания, съгласно чл. 92, ал. 1, т. 4 от ЗДДС и чл. 128 от ДОПК, което е в пълно съответствие с гражданскоправните принципи за компенсиране на взаимни вземания, приложими по аналогия чрез чл. 103–105 от ЗЗД. Погасяването на публичните задължения настъпва с акта за прихващане, като ефектът от него произтича от момента, в който двете насрещни вземания са изискуеми и годни да бъдат компенсирани. В конкретния случай изискуемостта на данъчния кредит на жалбоподателя настъпва на 14.05.2025 г., след издаването на АПВ, което е допустимо и в съответствие с чл. 70 от ЗЗД.

Съдът установява, че начисляването на лихви за забава върху непогасените в срок публични задължения е в пълно съответствие с разпоредбите на ЗДДС и ДОПК. Корекцията чрез анулиране на фактури не води до заличаване на задълженията по предходните данъчни периоди, а само формира корекцията за данъчния период м. 03.2025 г., която не е оспорена от органите по приходите и е правилно включена в АПВ. Обстоятелството, че „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД е платило лихва за неправомерно

ползване на данъчен кредит по анулираните фактури, не променя задълженията на „КВАДРАНТ“ АД, тъй като основанието за отговорност за чужди публични задължения е изрично регламентирано в закона и не е налице в случая.

При така установеното и въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в съвкупност, Съдът намира, че АПВ в оспорената част е правилен и законосъобразен, поради което жалбата на „КВАДРАНТ“ АД следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция само за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. В тази връзка и на основание чл. 24, изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ и в съответствие с фактичката и правна сложност на делото, съдът определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента/, равняващи се на 130 лв. /сто и тридесет лева/.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 60-ти състав на основание чл. 160 от ДОПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „КВАДРАНТ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, представлявано от изпълнителния директор Д. Л. Л., срещу Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-22220525077118-004-001/30.04.2025 г., издаден от Ю. М. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден в обжалваната част с Решение № 718/07.07.2025 г. на Директор на Дирекция ОДОП – С..

ОСЪЖДА „КВАДРАНТ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, представлявано от изпълнителния директор Д. Л. Л., да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента/, равняващи се на 130 лв. /сто и тридесет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: